

Geen knuffel voor mijn vader

Het is inmiddels een cliché, maar wat is er veel veranderd sinds ik mijn vorige column schreef. Alles is ineens in een ander daglicht komen te staan. Alles is anders: onze manier van werken, onze manier van leven. We leven van dag tot dag, van week tot week. Veel langer vooruitkijken is op dit moment (medio april) lastig, of het moet echt over de lange termijn gaan. Want er is ook weer een leven na corona.

VRIJHEID

Dit zou de periode moeten zijn waarin we met z'n allen uitgebreid stilstaan bij 75 jaar bevrijding en vrijheid. Maar het grootste deel van die activiteiten kan niet doorgaan. Daarnaast heeft het begrip 'vrijheid', in ieder geval voor mij, een andere dimensie gekregen. Vrijheid is leven in een land of omgeving waarin je kunt doen en laten wat je wilt. Zowel in lichamelijke als in geestelijke zin. Zolang je daarmee uiteraard niet een ongeoorloofde inbreuk maakt op de vrijheid van een ander. Heel waardevol, en het was zo vanzelfsprekend. Nu we worden geconfronteerd met de kwetsbaarheid van ons leven en onze samenleving, voel je pas echt hoe kostbaar en waardevol die vrijheid is. Even gezellig op een terrasje zitten, een arm om iemand kunnen slaan die het moeilijk heeft of mijn vader een knuffel kunnen geven, het kan nu niet. Dat raakt mij enorm!

HECHT MET ELKAAR

Verder zie ik ook mooie dingen om mij heen. Het lijkt net of de lente nog krachtiger en uitbundiger is dan andere jaren. Iedereen is verlegen om een praatje. Als je even je neus buiten de deur steekt, is het zomaar mogelijk dat er met een wildvreemde een hartelijk praatje ontstaat. De contacten met vrienden en familie zijn veel intensiever, het gaat snel ergens over. En wat ik persoonlijk een groot cadeau vind, is dat we nu weer als gezin heel hecht met elkaar leven. Dat had ik met een – inmiddels uitgevlogen – oudste dochter niet

meer verwacht. Ook zie ik in mijn omgeving dat lokale organisaties en de kerk ineens gaan samenwerken, een huis-aan-huisbrief maken, hulpvragen en hulpaanbod gaan kanaliseren. Er blijkt ineens zo veel mogelijk nu iedereen over zijn eigen schaduw heenstapt. Dat geeft mij persoonlijk veel energie om daaraan bij te kunnen dragen.

BESCHOUWING

Deze tijd dwingt me meer dan anders tot beschouwing. We zaten nog midden in de stikstofcrisis. Er werd gewerkt aan strengere milieumaatregelen die op ons af gaan komen. En toen belandden we ineens midden in de coronacrisis. Wat leert deze nieuwe crisis ons? Raken we nog meer dan anders doordrongen van de waarde van onze vrijheid? Of gaat onze houding ten opzichte van de mensen om ons heen veranderen? Of zoals Ilja Leonard Pfeijffer laatst verwoordde in het libretto over de lockdown in Genua in *De Wereld Draait Door*: 'Wie zichzelf wil redden, moet voor ieder ander zorgen.'

Ik hoop dat ons dagelijkse leven wat meer genormaliseerd is ten tijde van mijn volgende column, dat we dan weer enigszins normaal kantoor kunnen houden en cliënten kunnen ontvangen. Tot die tijd, zorg goed voor uzelf en voor de mensen om u heen! ■

Deze column wordt afwisselend geschreven door Teska van Vuren en Fred Teeven.